

Преюдициално запитване от **Cour du travail de Liège** (Белгия), постъпило на 24 юни 2019 г. — **Ville de Verviers/J**

(Дело C-483/19)

(2019/C 288/43)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour du travail de Liège

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ville de Verviers

Ответник: J

Преюдициални въпроси

- 1) Обстоятелството, че със становище № 1342 на Националния съвет по труда социалните партньори са решили да използват предвидената в клауза 2, букви а) и б) от Рамковото споразумение възможност за изключване от неговото приложно поле, освобождава ли все пак белгийският законодател от необходимостта да приеме във връзка с трудовите договори, сключвани в рамките на конкретна обществена или подкрепяна от публични органи програма за обучение, интеграция и професионална преквалификация, точни, ясни и конкретни разпоредби, с които да се гарантира на работниците, наети на работа на такива субсидирани работни места, постигане на целите на Рамковото споразумение?
- 2) В случай на отрицателен отговор на първия въпрос, т.е. в случай на запазване на задълженията, поети от белгийската държава в изпълнение на Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно срочната работа⁽¹⁾, допуска ли клауза 5, точка 1, буква а) от Рамковото споразумение национална разпоредба, като член 10 от Закона от 3 юли 1978 г. за трудовите договори, която разрешава използването на последователни срочни трудови договори, без да се спазват строгите условия за максимална продължителност и подновяване, определени в член 10а от същия закон, при условие че работодателят от публичния сектор докаже наличието на „легитимни причини“, които не са допълнително уточнени в посочения закон, но които обосновават използването на поредица от последователни срочни трудови договори без ограничение във времето?
- 3) Отново в случай на отрицателен отговор на първия въпрос, включва ли клауза 5, точка 1, буква а) от посоченото Рамково споразумение задължение за националната юрисдикция, сезирана със спор между работодател от публичния сектор и работник, нает от него по последователни срочни трудови договори, сключени в рамките на различни програми за обучение, интеграция и преквалификация, да преценява валидността на тяхното последователно използване с оглед на „обективните причини“, определени в практиката на Съда на Европейския съюз?

В такъв случай „легитимните причини“, на които се позовава този работодател от публичния сектор, могат ли да бъдат разглеждани като „обективни причини“, които обосновават последователното използване на тези срочни договори, без да са изпълнени условията, предвидени в посочения член 10а, от една страна, с цел предотвратяване и борба срещу злоупотребите с последователни срочни трудови договори, когато те се използват за покриване не на временни, а на постоянни и трайни потребности за социално сближаване на групи от населението, намиращи се в несигурно положение, и от друга страна, с цел отчитане на специфичните цели, преследвани с тези договори за професионална интеграция, сключвани в рамките на социалната политика за осигуряване на заетост, разработена от белгийската държава и Валонския регион, която е силно зависима от публични субсидии?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).